

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Split, Sukoišanska 6

Poslovni broj: 12. P-8/2019-16

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Trgovački sud u Splitu, po sucu Pašku Bačiću, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza ŠTEDIONICA MEDITERAN, d.o.o., u stečaju Split, Gundulićeva 22, OIB: 87337402748, kojeg zastupa punomoćnik Ivo Staničić, odvjetnik u Splitu, I. Gundulića 26 A, protiv tuženika 1. JERKA ROŠINA iz Splita, Marina Držića 12, OIB: 54333275193, kojeg zastupa punomoćnik Marin Mrklić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Mrklić & Partneri j.t.d. Split, Klaićeva poljana 1 i tuženika 2. DRAGANA STUPALA iz Splita, Ivana Gundulića 32, OIB: 39213379464, kojeg zastupa punomoćnik Ivica Parlov, odvjetnik u Splitu, Varaždinska 2 B, radi isplate, nakon održane usmene i javne glavne rasprave zaključene 18. listopada 2019. u prisutnosti punomoćnika tužitelja, zamjenika punomoćnika tuženika 1. Srđane Kukoč, odvjetnice u Odvjetničkom društvu Mrklić & Partneri j.t.d. i tuženika 2., na ročištu za objavu presude 10. prosinca 2019.

presudio je

I. Nalaže se tuženiku 2. Draganu Stupalu da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplati tužitelju iznos od 1.186.882,80 kn uz kamate koje po stopi od 6% godišnje teku:
- na iznos od 2.522.845,00 kn od 5. siječnja 2001. do 14. siječnja 2001.,
- na iznos od 969.071,08 kn od 15. siječnja 2001. do 28. veljače 2001.,
- na iznos od 625.964,14 kn od 1. ožujka 2001. do 30. rujna 2001.,
- na iznos od 1.204.379,14 kn od 1. listopada 2001. do 21. prosinca 2001.,
- na iznos od 1.186.882,80 kn od 22. studenog 2001. pa do isplate.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji glasi:
"Nalaže se tuženiku ad.1 Jerku Rošinu, da isplati tužitelju, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe iznos od 401.503,65 kn, uz zakonske zatezne kamate koje na taj iznos teku od 30.06.1999. godine, pa do isplate".

III. Nalaže se tuženiku 2. Draganu Stupalu da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe naknadi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 142.039,70 kn, dok se zahtjev tužitelja za naknadu više zatraženih troškova parničnog postupka u iznosu od 57.393,20 kn odbija kao neosnovan.

IV. Nalaže se tužitelju da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe naknadi tuženiku 1. Jerku Rošinu troškove parničnog postupka u iznosu od 96.612,50 kn, dok se zahtjev tuženika 1. Jerka Rošina za naknadu više zatraženih troškova parničnog postupka u iznosu od 15.137,50 kn odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

Kod ovog suda je 3. veljače 2003. zaprimljena tužba tužitelja Štedionice Mediteran d.o.o. u stečaju, Split, protiv tuženika Jerka Rošina, Branka Poljanića, Stipe Čulapa i Dragana Stupala, svi iz Splita, radi isplate.

Tužitelj u tužbi navodi da je društvo Studio R d.o.o. Split zaključio s tužiteljem više ugovora o kratkoročnim kreditima i to Ugovore broj: 23/98, 26/98, 28/98, 52/98, 56/98 i 57/98. Predmetne kratkoročne kredite korisnik kredita Studio R d.o.o. da nije vratio u roku dospijeca, a niti nakon proteka toga roka, pa da je tako saldo ukupnih kreditnih obveza Studia R d.o.o. na dan 29. listopada 1998. iznosio ukupno 1.845.081,53 kn. Kreditne partije broj: 26/96 i 28/98 da su ugašene, dok su pod tim obvezama otvorene nove kreditne partije i zaključeni novi ugovori pod brojevima 114/98 i 115/98.

Tužitelj nadalje u tužbi navodi da je ukupno stanje duga Studia R d.o.o. podijeljeno na tri jednaka iznosa svaki od po 621.177,45 kn te da su 19. listopada 1998. tuženici Jerko Rošin, Branko Poljanić i Stipe Čulap sa tužiteljem sačinili izjavu o kompenzaciji (prijeboju), a kojom je utvrđeno da navedeni tuženici duguju Studiu R d.o.o. svaki po 621.177,45 kn, te da isti u cijelosti preuzimaju dugovanja tog društva na svoja imena te da se svaki od njih kod tužitelja zadužuje za po iznos od 621.177,45 kn i to Jerko Rošin Ugovorom o kreditu broj: 1938 od 19. listopada 1998., Branko Poljanić Ugovorom o kreditu broj: 1939 od 19. listopada 1998. te Stipe Čulap Ugovorom o kreditu broj: 1937 od 19. listopada 1998. Tužitelj nadalje navodi da su nakon zaključenja navedenih Ugovora o kreditu tuženici Jerko Rošin, Branko Poljanić i Stipe Čulap zaključili Ugovor o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva na nekretnini hipotekarnog dužnika i to na čest. zem. 652/7, K.O. Split. Međutim, taj Ugovor o osiguranju novčane tražbine da nije bilo moguće provesti, jer predmetna nekretnina nije bila upisana na ime tih tuženika, već trećih osoba, uslijed čega da su navedeni krediti ostali neosigurani.

U tužbi se nadalje navodi da su 17. svibnja 1999. tužitelj, tuženik 1. Jerko Rošin i tvrtka Dimont d.o.o. sklopili Ugovor o preuzimanju duga, kojim Ugovorom da je tuženik 1. Jerko Rošin preuzeo obvezu tvrtke Dimont d.o.o. prema tužitelju u ukupnom iznosu od 401.503,65 kn, a sve to temeljem Ugovora o kreditu broj 128/98 i djelomice po Ugovoru o kreditu broj 141/98, koji Ugovori su sklopljeni između tvrtke Dimont d.o.o. i tužitelja. Tuženik 1. Jerko Rošin da se obvezao predmetnu obvezu podmiri u cijelosti najkasnije do 30. lipnja 1999., a kao osiguranje namirenja da je predao tužitelju dvije vlastite mjenice te štedne uloge na svoje ime kao i ime Stjepka Rošina. Sukladno tom Ugovoru o preuzimanju duga tužitelj da je zatvorio svoju tražbinu prema Dimont d.o.o. po Ugovorima o kreditu broj 128/98 i dijelom po broju 141/98, a otvorio obvezu tuženika 1. Jerka Rošina u iznosu od 401.503,65 kn.

Tužitelj isto tako navodi da je 17. svibnja 1999. sa Štedno kreditnom zadrugom Lipa (dalje u tekstu: ŠKZ Lipa) i tuženikom 1. Jerkom Rošinom sklopio Ugovor o razgraničenju tražbina, kojim Ugovorom je ŠKZ Lipa ustupila tužitelju svoje potraživanje prema tuženiku 1. Jerku Rošinu iz osnova Ugovora o kratkoročnom kreditu broj 51314 u iznosu od 401.503,65 kn, dočim je tužitelj na ime ustupa te tražbine podmirio dugovanje ŠKZ Lipe prema tvrtki

Doimo Enterprises INC, Panama u istom iznosu. Obveza tuženika 1. Jerka Rošina da je umanjena 20. prosinca 1999. za iznos od 156.873,11 kn.

Nadalje, u tužbi se navodi da su 1. siječnja 2000. tužitelj i tuženik 1. Jerko Rošin zaključili Ugovor o kreditu broj b.b./2000 kojim Ugovorom je tužitelj odobrio tuženiku 1. Jerku Rošinu kredit u iznosu od 320.657,08 kn. Otvaranjem navedenog kredita da je zatvorena obveza tuženika 1. Jerka Rošina iz osnova duga po Ugovoru o razgraničenju tražbina te da su iskorištena sredstva u iznosu od 156.873,11 kn, temeljem izjave o prijeboju štediša.

Dana 20. prosinca 2000. tužitelj da je sa Jerkom Rošinom, Brankom Poljanićem i Stipom Čulapom, u svojstvu dužnika, te sa tuženikom Draganom Stupalom, a u svojstvu preuzimatelja duga, sklopio Ugovor o preuzimanju duga kojim se Ugovorom tuženik 2. Dragan Stupalo obvezao preuzeti dugovanje tuženika Jerka Rošina, Branka Poljanića i Stipe Čulapa prema tužitelju i to temeljem Ugovora o kreditu broj 1938, 1939 i 1937, kao i Ugovora o kreditima pod brojem: b.b./2000. Tužitelj ističe da se sukladno tom Ugovoru o preuzimanju duga od 20. prosinca 2000., tuženik 2. Dragan Stupalo obvezao isplatiti tužitelju ukupan iznos od 800.000,00 DEM i to na način da će mu isplatiti iznos od 650.000,00 DEM u roku od 15 dana od dana potpisivanja tog Ugovora, a ostatak u iznosu od 150.000,00 DEM, najkasnije do 1. listopada 2001. Preuzimatelj Dragan Stupalo da se također, a u slučaju nepoštivanja rokova za isplatu kako su naprijed navedeni, obvezao platiti tužitelju kamatu u iznosu od 6% godišnje koja se kamata imala obračunavati na neisplaćeni dio duga u roku. Međutim, kako preuzimatelj duga nije u ugovorenom roku uplatio iznos od 650.000,00 DEM, to da Ugovor o preuzimanju duga nije stupio na snagu, uslijed čega da tuženici Jerko Rošin, Branko Poljanić i Stipe Čulap nisu oslobođeni svojih obveza prema tužitelju. Isto tako tuženik 2. Dragan Stupalo, a sukladno Ugovoru o preuzimanju duga, da je zatvorio obveze tuženika 1. Jerka Rošina u iznosima od 518.065,90 kn, od 110.667,85 kn i u iznosu od 5.832,12 kn, pa je tako umanjena obveza tuženika 1. Jerka Rošina za iznos od 634.565,87 kn.

Nadalje, u tužbi se navodi da su tužitelj, Branko Poljanić i Stipe Čulap te ŠKZ Lipa i tvrtka IMK Inmont zaključili 15. lipnja 1999. Sporazum o ustupanju potraživanja kojim je ŠKZ Lipa ustupila tužitelju svoja potraživanja prema Branku Poljaniću i Stipi Čulapu u iznosu od 348.756,80 kn za svakog pojedinačno, a tužitelj da se obvezao u istom iznosu zatvoriti svoja otvorena potraživanja prema tvrtki IMK Inmont, Stipanu Varnici i Frani Koruniću, čime su Branko Poljanić i Stipe Čulap stupili na mjesto ranijih dužnika za ukupan iznos duga od 697.513,60 kn. Dana 20. prosinca 1999., izjavom o prijeboju grupa štediša da je prenijela sredstva štednje u iznosu od 313.746,20 kn na konto Branka Poljanića i Stipe Čulapa br: 1484 kod tužitelja, tako da je navedenom izjavom umanjen dug te dvojice prema tužitelju za iznos od po 156.873,10 kn za svakog od njih.

U tužbi se nadalje navodi da je 1. siječnja 2000. tužitelj sa Brankom Poljanićem i Stipom Čulapom zaključio Ugovore o kreditu broj: b.b./2000 kojim Ugovorima je tužitelj odobrio svakom od njih iznos od po 245.679,52 kn. Otvaranjem tih kredita broj b.b./2000 da su zatvorene obveze Branka Poljanića i Stipe Čulapa iz osnova duga po Sporazumu o ustupu potraživanja, te iskorištena sredstva u iznosu od 156.873,11 kn, koja su prenesena na konto 1484, temeljem izjave o prijeboju štediša.

Tužitelj nadalje navodi da je sukladno Ugovoru o preuzimanju duga od 20. prosinca 2000., kojim se tuženik 2. Dragan Stupalo kao preuzimatelj duga obvezao podmiriti dugovanja Jerka Rošina, Branka Poljanića i Stipe Čulapa prema tužitelju, tuženik 2. Dragan Stupalo zatvorio obveze Branka Poljanića i Stipe Čulapa u iznosima od po 518.065,90 kn, od po 110.667,85 kn i od po 5.839,12 kn za svakog od pojedine dvojice, tako da su obveze Branka Poljanića i Stipe Čulapa prema tužitelju umanjene za iznos od po 634.565,87 kn za svakog od njih.

Slijedom naprijed navedenog, tužitelj je predložio sudu usvojiti njegov tužbeni zahtjev kojim se nalaže tuženiku 1. Jerku Rošinu da isplati tužitelju iznos od 410.503,65 kn sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 30.06.1999. pa do isplate te solidarno sa tuženikom 2. Draganom Stupalom isplatu iznosa od 117.626,38 DEM odnosno 60.678,99 EUR sa kamatama na kašnjenje u plaćanju, dok je u odnosu na Branka Poljanića i Stipu Čulapa predloženo da se svakom od njih naloži isplata tužitelju iznosa od po 95.207,84 DEM odnosno 48.678,99 EUR, s kamatama na kašnjenje u plaćanju, i to solidarno sa tuženikom 2. Draganom Stupalom.

Tužitelj je podnescima od 25. ožujka 2003. i 1. ožujka 2004. uređivao tužbeni zahtjev.

U odgovoru na tužbu koji su tuženici Jerko Rošin, Branko Poljanić i Stipe Čulap dali na ročištu održanom kod ovog suda 24. travnja 2003., ta trojica tuženika su se usprotivila tužbi i tužbenom zahtjevu navodeći da su svoje obveze prenijeli na tuženika Dragana Stupala te da je Ugovor o ustupu valjan, budući da ga je odobrio prednik tužitelja.

Tuženik 2. Dragan Stupalo je na navedenom ročištu, u odgovoru na tužbu, izjavio da priznaje postojanje njegovih obveza prema tužitelju, ali u daleko manjem iznosu nego što je u tužbi navedeno, ističući pritom da namjerava podmiriti svoje obveze u jednom kraćem roku.

Na ročištu održanom kod ovog suda 30. rujna 2003. tužitelj je obavijestio sud da između stranaka nije postignut sporazum o sklapanju nagodbe te da je tuženik 2. Dragan Stupalo uistinu priznao i prihvatio obvezu prema tužitelju, ali u manjem iznosu nego što to tužitelj potražuje tužbenim zahtjevom. Konkretno, da bi nesporan bio iznos od 165.000,00 bivših DEM. Takve navode tužitelja tuženik 2. Dragan Stupalo nije osporio, a isti je dodatno u podnesku od 26. listopada 2004. priznao da bi za isplatu tužitelju preostao iznos od 160.000,00 DEM, dok je za ostatak obveza isti naveo da ih je podmirio.

Nakon provedenog knjigovodstveno-financijskog vještačenja po sudskom vještaku Ankici Pejković iz Splita, tužitelj je podneskom od 13. listopada 2004. konačno uredio tužbeni zahtjev na način da je isti predložio sudu naložiti tuženiku 1. Jerku Rošinu da isplati tužitelju iznos od 401.503,65 kn sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 30.06.1999. do isplate, a tuženiku 2. Draganu Stupalu naložiti da tužitelju isplati iznos od 1.186.882,80 kn s kamatama koje po stopi od 6% godišnje teku na iznose kako je to navedeno u točki I. izreke ove presude. U odnosu na tuženike Branka Poljanića i Stipu Čulapa, tužitelj je izjavio da povlači tužbu.

Presudom ovog suda poslovni broj VIII P-140/03 od 19. travnja 2005. usvojen je tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na tuženike 1. Jerka Rošina i 2. Dragana Stupala, dok je

rješenjem od istog datuma i pod istim poslovnim brojem utvrđeno povlačenje tužbe u odnosu na tuženike Branka Poljanića i Stipu Čulapa. Povodom žalbi tuženika 1. Jerka Rošina i 2. Dragana Stupala, rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj XXXVII Pž-4458/05 od 25. listopada 2005. ukinuta je presuda ovog suda VIII P-140/03 od 19. travnja 2005. i predmet je u tom dijelu vraćen na ponovno suđenje.

U ponovljenom postupku koji se kod ovog suda vodio pod poslovnim brojem P-2020/05, i to samo u odnosu na tuženike pod 1. Jerka Rošina i 2. Dragana Stupala, budući da je rješenje ovog suda broj P-140/03 od 19. travnja 2005. kojim je utvrđeno povlačenje tužbe u odnosu na tuženike Branka Poljanića i Stipu Čulapa postalo pravomoćno, ovaj sud je 20. svibnja 2010. pod naprijed navedenim poslovnim brojem P-2020/05 donio presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev u odnosu na tuženika Dragana Stupala, dok je u odnosu na tuženika Jerka Rošina tužbeni zahtjev odbijen. Isto tako tom presudom naloženo je tuženiku Draganu Stupalo naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 144.119,10 kn, dok je tužitelju naloženo naknaditi tuženiku Jerku Rošinu troškove parničnog postupka u iznosu od 93.438,00 kn.

Povodom žalbi tužitelja i tuženika 2. Dragana Stupala, rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj 66. Pž-5501/10 od 24. kolovoza 2012. ukinuta je presuda ovog suda broj P-2020/05 od 20. svibnja 2010. te je predmet vraćen ovom sudu na ponovno suđenje. Iz obrazloženja tog ukinutog rješenja Visokog trgovačkog suda RH proizlazi da je navedena presuda ukinuta iz razloga što je ista donesena u odnosu na tužitelja Štedionicu Mediteran d.o.o. u stečaju Split, a koji da je prije donošenja te presude brisan iz sudskog registra. Stoga je dana uputa ovom sudu da u ponovljenom postupku, primjenom odredbi 212. stavak 1. točka 4. ZPP-a, utvrdi prekid postupka te ukoliko se ispune zakonom propisane pretpostavke za nastavak postupka, donijeti rješenje o nastavku postupka u kojem tužitelj može biti samo stečajna masa koju u parnici zastupa stečajni upravitelj ili osoba koju on ovlasti, te ako se postupak nastavi tada je ovaj sud upućen donijeti novu na zakonu osnovanu presudu.

Po ukidnoj odluci Visokog trgovačkog suda RH, predmet je zaveden pod novi poslovni broj P-1303/12 te je sukladno uputi iz drugostupanjskog rješenja, rješenjem ovog suda broj P-1303/12 od 5. studenog 2012. utvrđen prekid ovog postupka, zbog brisanja tužitelja iz sudskog registra, te je isto tako određeno da će se postupak nastaviti kada stečajni upravitelj ili pravni slijednici pravne osobe preuzmu postupak ili kada ih sud na prijedlog protivne strane ili po službenoj dužnosti pozove da to učine.

Podneskom od 25. rujna 2018. tužitelj je kao pravnog slijednika Štedionice Mediteran d.o.o. u stečaju Split označio Stečajnu masu iza Štedionice Mediteran d.o.o. u stečaju, predlažući pritom da se ovaj postupak nastavi u odnosu na tu stečajnu masu kao pravnog slijednika tužitelja. Isti je u privitku dostavio rješenje ovog suda broj St-1021/2017 (raniji broj St-171/2001) od 21. studenog 2017. iz kojeg je razvidno da je tim rješenjem donesenim u stečajnom postupku određen nastavak postupka radi naknadne diobe nad ranijim stečajnim dužnikom Štedionice Mediteran d.o.o. u stečaju Split te da je isto tako određen upis Stečajne mase iza Štedionice Mediteran d.o.o. u stečaju u sudski registar. Isto tako dostavljen je i izvadak iz sudskog registra iz kojeg je razvidno da je Stečajna masa iza Štedionice Mediteran d.o.o. u stečaju upisana u sudski registar te da je istoj dodijeljen OIB: 87337402748.

S obzirom na navedeno, rješenjem ovog suda broj P-1303/2012 od 27. rujna 2018. određen je nastavak ovog postupka, koji je prekinut rješenjem od 5. studenog 2012., u odnosu na Stečajnu masu iza Štedionica Mediteran d.o.o. u stečaju Split. Nakon pravomoćnosti tog rješenja predmet je zaveden pod novi poslovni broj i to P-8/2019.

U ovom nastavljenom postupku, tužitelj je podneskom od 11. Travnja 2019., kao i na ročištu od 18. listopada 2019., uredio tužbu na način da je isti označio brojeve OIB-a stranaka, kao i točnu adresu tužitelja.

U ponovljenom postupku koji se kod ovog suda nastavio voditi pod poslovnim brojem P-8/2019 sud je u dokaznom postupku pregledao sve isprave koje su priložene spisu. Isto tako, a sukladno odredbama članka 315. stavak 3. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, dalje ZPP), suglasnošću stranaka pročitana su vještva i dopune vještava imenovanih sudskih vještaka Ankice Pejković i Ante Blaževića, kao i iskazi svjedoka Frane Donadinia i Ivane Kuret (rođene Donadini). Sud je odbio prijedlog tužitelja za dopunskim saslušanjem sudskog vještaka Ante Blaževića, kojeg je isti predložio s obzirom na razlike u mišljenju tog vještaka i drugog vještaka Ankice Pejković, budući da je sudski vještak Ante Blažević vještačio nakon provedenog vještačenja Ankice Pejković te je isti na ročištu od 18. ožujka 2010. iskazao da ostaje kod svog nalaza i mišljenja pa je stoga dopunsko saslušanje tog vještaka sud ocijenio suvišnim.

Tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na tuženika 1. Jerka Rošina nije osnovan, dok je tužbeni zahtjev u odnosu na tuženika 2. Dragana Stupala osnovan.

U odnosu na tuženika 1. Jerka Rošina tužitelj je tužbom potraživao isplatu s osnova dugovanja po kreditima broj 1938 i broj b.b./2000 te Ugovora o preuzimanju duga od tvrtke Dimont d.o.o. Tužitelj je tužbenim zahtjevom sadržanim u tužbi najprije od tuženika 1. tražio isplatu iznosa od 401.503,65 kn sa zakonskim zateznim kamatama te solidarno s tuženikom Draganom Stupalom isplatu iznosa od 117.626,38 DEM odnosno 60.678,99 EUR te kamate na kašnjenja u plaćanju, da bi zatim urednim tužbenim zahtjevom iz podneska od 1. ožujka 2004. tužitelj predložio sudu obvezati tuženika 1. Jerka Rošina na isplatu tužitelju iznosa od 401.503,65 kn sa zakonskim zateznim kamatama te solidarno s tuženikom 2. Draganom Stupalom isplatu iznosa od 461.585,07 kn sa zakonskim zateznim kamatama.

Na sporno potraživanje prema tuženiku 1. Jerku Rošinu (kao i prema Branku Poljaniću i Stipi Čulapu, u odnosu na koje tuženike je tužba kasnije povučena), kao i na spornu visinu potraživanja tužitelja prema tuženiku 2. Draganu Stupalu, provedeno je vještačenje po stalnom sudskom vještaku za knjigovodstvo i financije Ankici Pejković.

Vještak Ankica Pejković je u svom pisanom nalazu i mišljenju od 12. svibnja 2004., a u odnosu na tuženika 1. Jerka Rošina navela kako je utvrdila da je isti imao dug prema tužitelju temeljem Ugovora o kreditu broj: 1938 od 19. listopada 1998. u iznosu od 621.177,45 kn, zatim temeljem Ugovora o kreditu broj b.b./2000 od 1. siječnja 2000. u iznosu od 320.657,08 kn te Ugovora o preuzimanju duga od 17. svibnja 1999., koji je sklopljen između tužitelja, tuženika 1. i tvrtke Dimont d.o.o. u iznosu od 401.503,65 kn. Obveza tuženika 1. da je umanjena temeljem Ugovora o preuzimanju duga od 20. prosinca

2000., temeljem kojeg Ugovora da je tuženik 2. Dragan Stupalo preuzeo obveze tuženika 1. prema tužitelju po Ugovoru o kreditu broj 1938 i Ugovora o kreditu broj b.b./2000, pa je tako preostalo dugovanje tuženika 1. Jerka Rošina prema tužitelju, po Ugovoru o preuzimanju duga od 17. svibnja 1999., u iznosu od 401.503,65 kn.

Sukladno tom nalazu i mišljenju vještaka, tužitelj je podneskom od 13. listopada 2004. konačno uredio tužbeni zahtjev prema tuženiku 1. Jerku Rošinu potražujući od istog isplatu iznosa od 401.503,65 kn sa zakonskim zateznim kamatama.

Tuženik 1. Jerko Rošin je ustrajao u osporavanju i tako uređenog tužbenog zahtjeva, a isto tako je naveo i da osporava nalaz i mišljenje vještaka Ankice Pejković. Sukladno tome, tuženik 1. je u podnesku od 4. ožujka 2005. u bitnom naveo da je 17. svibnja 1999. provedena višestruka kompenzacija između tužitelja, tuženika 1. i nekoliko pravnih subjekata i to putem tri odvojena pravna akta i to Sporazuma o razgraničenju tražbina u iznosu od 401.503,65 kn, zaključenog između Štedionice Mediteran, ŠKZ Lipa i Jerka Rošina, zatim Ugovora o preuzimanju duga u iznosu od 401.503,65 kn zaključenog između Štedionice Mediteran, tvrtke Dimont d.o.o. i Jerka Rošina te Sporazum o razgraničenju tražbina u iznosu od 401.503,65 kn zaključenog između Štedionice Mediteran, Dimont d.o.o. Split i tvrtke Inter Koteks Corporation, Vaduz, a koji Sporazum i Ugovor su svi sklopljeni 17. svibnja 1999. Tuženik 1. tvrdi kako je iz navedenih Sporazuma i Ugovora vidljivo da je kompenzacija logički u cijelosti zatvorena te da se nigdje ne pojavljuje dvostruko dugovanje Jerka Rošina, zbog čega se podnosi predmetna tužba protiv njega. Cjelokupno preostalo dugovanje koje je Jerko Rošin imao prema tužitelju da je podmireno potpisivanjem Ugovora o preuzimanju duga od 20. prosinca 2000., koji preostali dug tog tuženika 1. prema tužitelju da je u cijelosti preuzeo Dragan Stupalo. Isto tako, na okolnost razrješenja vjerovničko dužničkih odnosa između tužitelja i tuženika 1., tuženik Jerko Rošin je predložio saslušanje svjedoka Frane Donadinia i Ivane Donadini, a koji svjedoci su i saslušani.

U svojim iskazima danim na ročištima od 30. svibnja 2006. i 11. prosinca 2008., svjedok Ivana Kuret (rođena Donadini) u bitnom je navela da je ista bila zaposlenica Štedionice Mediteran do 2001. odnosno do otvaranja stečaja, a u mjesecu svibnju 1999., po odluci Nadzornog odbora tužitelja, da je mijenjala svog oca (Franu Donadinia) koji je obnašao funkciju direktora te štedionice i koji je u to vrijeme bio odsutan zbog bolesti i operativnog zahvata. Navela je da su 17. svibnja 1999. zaključena tri ugovora od kojih se dva ugovora odnose na Sporazum o razgraničenju tražbine. Te ugovore da je trebalo hitno sklopiti budući da su istjecali rokovi iz izdane garancije i protugarancije. U odnosu na dug tuženika 1. Jerka Rošina istakla je da postoji samo jedan dug i to po osnovu Sporazuma o razgraničenju tražbina, a koji dug je preuzet od ŠKZ Lipa. Naime, ŠKZ Lipa da je imala dug prema Doimo Enterprises INC po osnovu garancije, a za navedeni dug je postojalo potraživanje tužitelja s osnova protugarancije, odnosno plaćanja po garanciji. U vrijeme sklapanja ugovora svjedokinja nije imala dovoljno iskustva pa je tako došlo do toga da se Ugovor o preuzimanju duga zaključen između tuženika 1., Dimont d.o.o. i Štedionice Mediteran d.o.o. mogao malo bolje formulirati, jer je ispalo da tuženik 1. ima dug po dva osnova, a što po svjedoku nije točno, jer tuženik 1. nema duga po osnovu Ugovora o preuzimanju duga tvrtke Dimont d.o.o., koji dug je Dimont d.o.o. imao prema Štedionici Mediteran d.o.o. Navela je i da kada se iščitavaju sva tri ugovora proizlazi da je Dimont d.o.o. dva puta zatvarao svoje dugovanje, a što da nije moguće. Svjedokinja je isto tako navela da se predmetnim Ugovorom i

Sporazumima htjelo prebaciti potraživanje Jerka Rošina iz ŠKZ Lipa u Štedionicu Mediteran d.o.o. i da se zatvori potraživanje prema Doimu Enterprisses INC., Panama. Svjedokinja je nadalje pojasnila da je Jerko Rošin trebao postati dužnik Štedionice Mediteran d.o.o., čime bi prestao njegov dug u ŠKZ Lipa, a što se i htjelo postići predmetnim sporazumom. Nadalje je svjedokinja izjavila da je tužitelj imao prema Dimontu d.o.o. potraživanja s osnova dva ugovora u ukupnom iznosu od preko cca. 400.000,00 kn. Odgovarajući na daljnje upite svjedokinja je izjavila da je Štedionica Mediteran d.o.o. prenijela svoje potraživanje prema Dimontu d.o.o. na Inter Koteks Corporation, Panama. Temeljem Sporazuma između tužitelja, Inter Koteks Corporation i Dimonta d.o.o., iz poslovnih knjiga tužitelja da je došlo do brisanja obveze prema Inter Koteks Corporation. Nadalje, na poseban upit kako je došlo do potpisivanja ugovora između tuženika 1., Dimonta d.o.o. i tužitelja, svjedokinja je navela da se tim ugovorom htjelo postići da na knjigovodstveni način Jerko Rošin uđe kao dužnik tužitelja te da se isknjižbi potraživanje tužitelja prema Dimontu d.o.o.

Svjedok Frane Donadini, raniji z.z. Štedionice Mediteran d.o.o., je u svojim iskazima, danim također na naprijed navedenim ročištima, u bitnome naveo da su prethodno sklapanju Ugovora i dva Sporazuma o razgraničenju tražbina, koji su datirani 17. svibnja 1999., vršeni razgovori kojima se htjelo postići da se dug Jerka Rošina kojeg je on imao u ŠKZ Lipa prebaci u Štedionicu Mediteran d.o.o. Naime, Štedionica Mediteran i ŠKZ Lipa da su paralelno kreditirali Jerka Rošina, gosp. Poljanića i gosp. Čulapa, a radi njihove zajedničke kupnje zemljišta na Zenti, a koje zemljište je trebalo služiti za gradnju objekata. Prodavatelj zemljišta da je gosp. Dragan Stupalo. Međutim, do kupnje zemljišta da nije došlo iz razloga što ju je osujetila bivša vlasnica od koje je zemljište kupio gosp. Stupalo. U odnosu na paralelna kreditiranja Štedionice Mediteran i ŠKZ Lipa, gospode Rošina, Poljanića i Čulapa, istakao je da je značajniji angažman imala Štedionica Mediteran pa se s obzirom na navedeni problem kupnje zemljišta, smatralo da je bolje da ostane jedan kreditor. Upravo radi toga da je došlo do razgovora o tome da se dug koji su Rošin, Čulap i Poljanić imali u ŠKZ Lipa, prebaci u Štedionicu Mediteran. Prebacivanje potraživanja ŠKZ Lipa prema Poljaniću i Čulapu na Štedionicu Mediteran da je ranije realizirano, dok je u odnosu na Rošina dana 17. svibnja 1999. zaključen Sporazum o razgraničenju tražbine. Svjedok je nadalje naveo da su kroz ova dva Sporazuma i Ugovor postignuta tri cilja. Prvi postignuti cilj da se sastoji u tome da je prenesena tražbina ŠKZ Lipa prema Jerku Rošinu na Štedionicu Mediteran. Drugi postignuti cilj je u tome da je Štedionica Mediteran realizirala svoju tražbinu od tvrtke Dimont d.o.o. koja je tada bila u poteškoćama, a treća realizacija je povrat obveze prema firmi Inter Koteks Corporation, Vaduz. Svjedok je pritom istakao da kada se sva tri akta pojedinačno čitaju, onda da se može zaključiti kako se obveza Dimonta d.o.o. dva puta gasi, a da se Jerko Rošin dva puta zadužuje. Međutim, kada se zajedno pročitaju oba Sporazuma i Ugovor, a posebno Sporazum o razgraničenju tražbina između tužitelja, Inter Koteks Corporation, Vaduz i Dimonta d.o.o., da se može uočiti da se Jerko Rošin jedan put zadužuje te da se obveza Dimonta d.o.o. zatvaraju, budući da se ne može dva puta zatvoriti ista obveza. Oba Sporazuma da su nastala voljom samih stranaka, odnosno učesnika transakcije, dok Ugovor o prijenosu duga Dimonta d.o.o. na Jerka Rošina prema Štedionici Mediteran da je nastao na inzistiranju knjigovode.

Naprijed navedene iskaze svjedoka sud prihvaća kao vjerodostojne, a koji iskazi nisu osporeni niti su isti u suprotnosti sa spisom priloženim ispravama.

Dva Sporazuma o razgraničenju tražbine i Ugovor o preuzimanju duga, koji su navedeni svjedoci spominjali u svom iskazu, dostavljeni su u spis pa je tako iz Ugovora o preuzimanju duga od 17.05.1999. (list 99 i 117 spisa) razvidno da je isti sklopljen između Jerka Rošina, Dimont d.o.o. Split i Štedionice Mediteran d.o.o. Split, a iz kojeg proizlazi da je Jerko Rošin preuzeo obvezu tvrtke Dimont d.o.o. da Štedionici Mediteran d.o.o. podmiri iznos od 401.503,65 kn do 30. lipnja 1999.

Nadalje, iz Sporazuma o razgraničenju tražbina, također zaključenog 17. svibnja 1999. između tužitelja, tuženika 1. i ŠKZ Lipa (list 30 i 118 spisa) razvidno je da je istim utvrđeno da ŠKZ Lipa duguje tvrtki Doimo Enterprises INC., Panama s osnova ugovora o depozitu iznos od 100.000,00 DEM koji uvećano za kamatu iznosi 103.471,23 DEM, odnosno u protuvrijednosti 401.503,65 kn. Također je utvrđeno da Jerko Rošin duguje ŠKZ Lipa iz osnova Ugovora o kratkoročnom kreditu br: 51314 iznos od 346.383,54 kn, što uvećano za obračunatu kamatu iznosi 407.278,32 kn. Stranke su se suglasile da ŠKZ Lipa ustupa Štedionici Mediteran svoju tražbinu koju ima prema Jerku Rošinu u iznosu od 401.503,65 kn, s tim da se Štedionica Mediteran d.o.o. obvezala podmiriti dugovanje ŠKZ Lipe prema Doimu Enterprises INC. Panama, u iznosu od 401.503,65 kn. Nadalje je utvrđeno da su se realizacijom predmetnog Sporazuma ugasile obveze ŠKZ Lipa prema Doimu Enterprises INC, Panama s osnova Ugovora o depozitu te obveza Jerka Rošina prema ŠKZ Lipa s osnova Ugovora o kratkoročnom kreditu broj: 51314.

Uvidom u Sporazum o razgraničenju tražbine zaključen 17. svibnja 1999. između Štedionice Mediteran d.o.o., Inter Koteks Corporation, Vaduz i Dimont d.o.o. Split dana 17. svibnja 1999. (list 119 spisa) utvrđeno je da je na dan 2. ožujka 1998. tužitelj, na zahtjev Inter Koteks Corporation, Vaduz izdao kontragaranciju na iznos od 100.000,00 DEM u korist Doimo Enterprises INC., Panama (s jednim produženim rokom do 15.05.1999.). Nadalje, utvrđuje se da tužitelj duguje tvrtki Inter Koteks Corporation, Vaduz na osnovu kontragarancije iznos od protuvrijednosti 401.503,65 kn. Isto tako konstatirano je da Dimont d.o.o. duguje tužitelju s osnova Ugovora br: 128 i 141 iznos od 480.481,67 kn na dan 17.05.1999. Nadalje, tim Sporazumom su se stranke potpisnice istog suglasile da tužitelj otpiše svoje potraživanje prema Dimontu d.o.o. u iznosu od 401.503,65 kn te da ga ustupi tvrtki Inter Koteks Corporation, Vaduz. Potpisom tog Sporazuma određeno je da se u potpunosti gase obveze tužitelja prema Inter Koteks Corporation, Vaduz s osnova kontragarancije, a Dimont d.o.o. da smanjuje svoje dugovanje prema tužitelju za iznos od 401.503,65 kn s osnova Ugovor o kreditu br: 128 i 141.

Isto tako, iz garancije koju je ŠKZ Lipa izdala tvrtki Inter Koteks Corporation, Vaduz 02.03.1998. (list 134 spisa) razvidno je da je ta garancija izdana tvrtki Inter Koteks Corporation, Vaduz kao osiguranje kredita kojeg će ta tvrtka odobriti društvu Doimo Enterprises INC Panama te se tom garancijom ŠKZ Lipa obvezuje isplatiti svaki iznos do 100.000,00 DEM, a koja garancija vrijedi do 15.02.1999.

Nadalje, iz protugarancije koju je Štedionica Mediteran izdala ŠKZ Lipi 02.03.1998. (list 135 spisa) razvidno je da se tom protugarancijom Štedionica Mediteran obvezala na zahtjev Inter Koteks Corporation, a sve to vezano uz garanciju koju je toj tvrtki izdala ŠKZ Lipa, isplatiti na prvi zahtjev bilo koji iznos do 100.000,00 DEM, a koja protugarancija vrijedi do 28.02.1999.

Iz dopisa koje je Inter Koteks Corporation, Vaduz uputio 15.02.1999. ŠKZ Lipa te 27.02.1999. Štedionici Mediteran (list 157-158 spisa) razvidno je da istim dopisima ta tvrtka poziva na plaćanje po izdanoj garanciji i protugaranciji. Prema dopisu Štedionice Mediteran d.o.o. upućenoj Inter Koteks Corporation, Vaduz 15.03.1999. (list 159 spisa), Štedionica Mediteran traži odobrenje otplate roka izdane garancije do 15.05.1999.

Na okolnost je li i na koji način zatvorena obveza tužitelja prema društvu Inter Koteks Corporation, Vaduz, je li i na koji način riješeno dugovanje tvrtke Dimont d.o.o. prema tužitelju, postoji li obveza tuženika 1. Jerka Rošina prema tužitelju te ako postoji temeljem čega postoji, kao i da se utvrdi je li tvrtka Dimont d.o.o. zatvorila obveze prema Inter Koteks Corporation, Vaduz, provedeno je vještačenje po stalnom sudskom vještaku za računovodstvo i financije Anti Blaževiću iz Splita.

U svom pisanom nalazu i mišljenju od 5. listopada 2009. sudski vještak Ante Blažević naveo je da se na temelju dokumentacije koja prileži spisu može zaključiti da je Štedionica Mediteran zatvorila obvezu prema društvu Inter Koteks Corporation, Vaduz (temeljem izdate protugarancije) s potraživanjem od navedene tvrtke, jer je ista preuzela dug tvrtke Dimont d.o.o., koji je dug tvrtka Dimont d.o.o. imala prema tužitelju. Nadalje je sudski vještak zaključio da je tvrtka Dimont d.o.o. podmirila 17. svibnja 1999. dugovanje prema tužitelju na način da je njen dug u iznosu od 401.503,65 kn preuzela tvrtka Inter Koteks Corporation, Vaduz. Nadalje, vještak je zaključio da su temeljem Sporazuma o preuzimanju duga od 20. prosinca 2000. prestale i obveze Jerka Rošina prema tužitelju. Vještak je isto tako naveo da se sukladno spisu priloženoj dokumentaciji te dokumentaciji prikupljenoj od stranka, ne može zaključiti je li i kako tvrtka Dimont d.o.o. zatvorila obveze prema tvrtki Inter Koteks Corporation, Vaduz. Međutim, vještak je konstatirao da kako je Ugovor o preuzimanju duga od 17. svibnja 1999. bespredmetan, time Jerko Rošin da nije mogao preuzeti dug tvrtke Dimont d.o.o., pa je uslijed toga zaključio da tuženik 1. navedenim ugovorom nije ostvario nikakvu korist.

Vezano uz zaključak da su temeljem Sporazuma o preuzimanju duga od 20.12.2000. prestale obveze tuženika 1. prema tužitelju vještak je pojasnio kako se analizom dokumentacije priložene spisu može zaključiti da su u razdoblju od 1998. do 2001. postojale tri obveze tuženika Jerka Rošina prema tužitelju i to dug tvrtke Studio R prema tužitelju koji dug je u iznosu od 1.863.532,35 kn podijeljen na tri jednaka dijela u iznosu od po 621.177,45 kn, a koji dug na ta tri dijela da su preuzeli Jerko Rošin, Branko Poljanić i Stipe Čulap zaduživanjem kod tužitelja svaki u iznosu od po 621.177,45 kn. Nadalje, 01.01.2000. Ugovorom o kreditu broj b.b./2000 tužitelj da je odobrio Jerku Rošinu kredit u iznosu od 320.657,08 kn na ime obveza koje je Jerko Rošin preuzeo Sporazumom o razgraničenju tražbine od 17.05.1999. Vještak navodi da je Ugovorom o preuzimanju duga od 20.12.2000. Dragan Stupalo preuzeo dugove Jerka Rošina, Branka Poljanića i Stipe Čulapa prema tužitelju po Ugovorima o kreditu broj 1937, 1938 i 1939 te po tri Ugovora o kreditu broj b.b./2000, a čime da su prestale i obveze Jerka Rošina prema tužitelju u ukupnom iznosu od 941.834,53 kn. Treća obveza Jerka Rošina da bi proizlazila iz Ugovora o preuzimanju duga od 17.05.1999., a iz koje bi proizlazilo da je Jerko Rošin preuzeo dug tvrtke Dimont d.o.o. prema tužitelju s osnova dva kratkoročna kredita iz listopada 1998. u ukupnom iznosu od 401.503,65 kn. Međutim, u odnosu na taj Ugovor o preuzimanju duga sudski vještak je zaključio da je isti bespredmetan, jer je isti dug tvrtke Dimont d.o.o. prema tužitelju, tužitelj ustupio tvrtki Inter

Koteks Corporation, Vaduz i to Sporazumom o razgraničenju tražbina od 17.05.1999. Stoga je vještak zaključio da su temeljem Sporazuma o preuzimanju duga od 20.12.2000. prestale i obveze Jerka Rošina prema tužitelju.

Iz vještva se isto tako može zaključiti da je obveza Dimonta d.o.o. zatvorena prema tužitelju, budući da je tužitelj svoje potraživanje koje imao prema Dimontu d.o.o. prenio na tvrtku Inter Koteks Corporation, Vaduz, a što u ostalom proizlazi i iz iskaza saslušanih svjedoka.

Tužitelj je podneskom od 17. veljače 2010. naveo kako osporava vještvo stalnog sudskog vještaka Ante Blaževića, ne navodeći pritom konkretne razloge zbog kojih se to vještvo osporava.

Usmeno saslušan na ročištu održanom kod ovog suda 18. ožujka 2010., sudski vještak Ante Blažević je naveo da u cijelosti ostaje kod svog pismenog nalaza i mišljenja od 5. listopada 2009., a odgovarajući na upit tužitelja, što po njemu čini temeljnu razliku između njegovog vještva i vještva Ankice Pejković, vještak Blažević je naveo da temeljnu razliku čine dva Sporazuma o razgraničenju tražbine zaključena dana 17. svibnja 1999., a upravo je na temelju analize spisu priložene dokumentacije, vještak zaključio da je jedan od ta dva Sporazuma i to onaj kojim je tuženik 1. preuzeo dug tvrtke Dimont d.o.o. po vještaku bespredmetan, jer je taj isti dug tužitelj već prethodno ustupio tvrtki Inter Koteks Corporation, Vaduz.

Sud prihvata vještvo vještaka Ante Blaževića kao stručno, objektivno i nepristrano, te koje vještvo po ocjeni ovog suda nije u suprotnosti sa spisu priloženim ispravama. Isto tako, treba navesti da vještaci Ankica Pejković i Ante Blažević nisu imali isti predmet vještačenja, a također nije za zanemariti činjenicu da je vještak Ante Blažević vještačio znatno poslije vještakinje Ankice Pejković, nakon što je već provedeno više dokaza u ovom postupku. U odnosu na prigovor tužitelja kojim isti osporava vještvo vještaka Ante Blaževića potrebno je navesti da je taj prigovor paušalno iznesen, budući da tužitelj nije konkretizirao taj svoj prigovor.

Tuženik 1. Jerko Rošin je tijekom ovog postupka isticao da nema dugovanja prema tužitelju, jer je njegov dotadašnji dug prema tužitelju preuzeo Dragan Stupalo. Takvi navodi tuženika 1. potvrđeni su i nalazom i mišljenjem sudskog vještaka Ante Blaževića, koji je u svom vještvu zaključio da su sklapanjem Ugovora o preuzimanju duga od 20. prosinca 2000. prestale i obveze Jerka Rošina prema tužitelju. Isto tako, sud je prihvatio zaključak vještaka Ante Blaževića da je Ugovor o preuzimanju duga tuženika 1. od tvrtke Dimont d.o.o. bespredmetan, jer je tužitelj Sporazum o razgraničenju tražbine od 17. svibnja 1999. svoje potraživanje prema tvrtki Dimont d.o.o. ustupio društvu Inter Koteks Corporation, Vaduz, pa stoga tuženik 1. nije ni mogao preuzeti taj dug tvrtke Dimont d.o.o. prema tužitelju. Takav zaključak vještaka također je i u suglasju s navodima saslušanih svjedoka Ivane Kuret i Frane Donadinia, koji su pojasnili na koji način su razriješeni dužničko-vjerovnički odnosi između stranaka, a koji iskazi svjedoka nisu osporeni. Tako je svjedok Ivana Kuret decidirano iskazala da tuženik 1. Jerko Rošin nema dugovanja prema tužitelju s osnova Ugovor o preuzimanju duga, dok je svjedok Frane Donadini iskazao da je taj Ugovor o preuzimanju duga nastao na inzistiranje knjigovođe.

S obzirom da iz naprijed navedenog proizlazi utvrđenje da tuženik 1. Jerko Rošin nema dugovanja prema tužitelju, to je stoga u odnosu na tog tuženika tužbeni zahtjev trebalo odbiti.

U odnosu na zahtjev tužitelja prema tuženiku 2. Draganu Stupalo, ističe se da je tužitelj prema tom tuženiku, a nakon provedenog knjigovodstveno-financijskog vještačenja po vještaku Ankici Pejковиć, podneskom od 13. listopada 2004. postavio konačno uređeni tužbeni zahtjev kojim isti potražuje od tog tuženika isplatu iznosa od 1.186.882,00 kn uz kamate koje po stopi od 6% godišnje teku na pojedinačne iznose kako je to pobliže navedeno u točki I. izreke ove presude.

Dug tuženika 2. Dragana Stupala prema tužitelju proizlazi iz osnova Ugovora o preuzimanju duga od 20. prosinca 2000. kojim je tuženik pod 2. Dragan Stupalo preuzeo dugovanja tužiteljevih dužnika Stipe Čulapa, Jerka Rošina i Branka Poljanića po Ugovorima o kreditu broj 1937, 1938 i 1939, kao i Ugovorima o kreditu pod brojem b.b./2000, a na koje preuzimanje duga je tužitelj (odnosno njegov prednik) pristao.

Tuženik 2. nije osporio osnov tužbenog zahtjeva, već je isti priznao postojanje duga prema tužitelju, ali je naveo da je njegov dug manji od utuženog.

Vještak financijske struke Ankica Pejковиć je u svom pisanom nalazu i mišljenju od 12. svibnja 2004. utvrdila da tuženik 2. Dragan Stupalo, a s osnova Ugovora o preuzimanju duga od 20. prosinca 2000., duguje tužitelju iznos od 1.186.882,80 kn uz ugovorenu godišnju kamatnu stopu od 6% koja teče na pojedinačne iznose kako je to navedeno u točki I. ove presude.

Tuženik 2. je u podnesku od 26. listopada 2004. naveo da je podmirio sve obveze prema tužitelju osim iznosa od 160.000.00 DEM, koji je preostao za isplatu, a u privitku tog podneska je dostavio i određene isprave, kao dokaz svojim navodima iz tog podneska.

Očitujući se na navode iz podneska tuženika 2. od 26. listopada 2004., kao i isprave koje su uz taj podnesak dostavljene, vještak Ankica Pejковиć je u svom očitovanju od 10. veljače 2005. navela da dokumentacija koju je tuženik Dragan Stupalo dostavio nema utjecaja na rezultat njenog vještačenja, budući da je veći dio tih dokumenata ušao u obračun njegovog dugovanja, a dio dokumentacije iz koje je razvidno da je preuzeo obveze prema određenim štedišama, taj tuženik da nije izvršio već ih je izvršio sam tužitelj, radi čega da vještak ostaje pri danom nalazu i mišljenju. U odnosu na po tom tuženiku dostavljene Sporazume kojima je tuženik 2. preuzeo obvezu isplate štedišama tužitelja, a koji sporazumi se odnose na štediše Gatin Vjeku, Radić Andriju, Gracin Rina, Gracin Antu, Rošin Stjepka i Jerka, Alfirević Duška i dr., Gantar Edia ta Donadini Milevu, vještak Pejковиć je istakla sa su isti ušli u njen obračun duga tuženika 2., slijedom kojih je njegov dug i umanjen, a što da je razvidno na str. 4. njenog vještva od 12.05.2004. Nadalje, navela je i da je tuženik 2. preuzeo obvezu prema bivšem štediši tužitelja Josipu Dodigu, ali da tu obvezu tuženik Dragan Stupalo nije izvršio u naznačenom vremenu prema sporazumu (najkasnije do 28. veljače 2001.) pa je obveza u odnosu na Josipa Dodiga ostala nepodmirena. Kako ovaj tuženik nije isplatio Josipu Dodigu iznos od 249.718,19 DEM do kraja veljače 2001., a kako se obvezao sporazumom, tužitelj da je prodajom poslovnog prostora tvrtki Ter Crotek d.o.o. Rijeka u cijelosti podmirio tražbinu

Josipa Dodiga, i to Ugovorom o cesiji od 28.02.2001. Nadalje, vještak Pejković je navela da su 20. prosinca 1999. Jerko Rošin, Branko Poljanić i Stipe Čulap imali dugovanje prema tužitelju te da su dio tog duga u iznosu od 84.370,85 DEM zatvorili na način da su preuzeli obvezu tužitelja prema obitelji Krstulović na ime devizne štednje (predati im stan), a njihova štednja da je prenesena na konto 1484 te je tom štednjom zatvoren dio obveza Jerka Rošina, Branka Poljanića i Stipe Čulapa prema tužitelju. Prema tome, tužitelj da je temeljem Izjave o prijeboju od 20. prosinca 1999. zatvorio svoje obveze prema obitelji Krstulović u iznosu od 84.370,85 DEM, a te su obveze preuzeli Jerko Rošin, Branko Poljanić i Stipe Čulap, na ime čega je umanjena njihova obveza prema tužitelju, sve to prije zaključenja Ugovora o preuzimanju duga od 20. prosinca 2000. Stoga je Dragan Stupalo preuzeo obveze navedene trojice već umanjene za taj iznos od 84.370,85 DEM, što također proizlazi iz danog nalaza i mišljenja od 12.05.2004. Vezano za potvrdu od 12. svibnja 2002. potpisanu od strane Frane Donadinija, kao i Izjavu Nade, Feđe i Hrvoja Krstulovića od 19. svibnja 2001., vještak Ankica Pejković je navela da se radi o nevjerodostojnoj knjigovodstvenoj dokumentaciji, odnosno da se ta dokumentacija ne može dovesti u vezu s eventualnim dugovanjem ili potraživanjem tužitelja - tuženika.

Isto tako, treba navesti i da se tužitelj u podnesku od 23. studenog 2004., između ostalog, očitovao na navedenu potvrdu od 12. svibnja 2002. potpisanu od strane Frane Donadinija te Izjavu Nade, Feđe i Hrvoja Krstulovića od 19. svibnja 2001., ističući da iste nemaju nikakve veze s tužiteljem, jer se tužitelj u izjavi od 19.05.2001. na bilo koji način niti ne spominje, dok je potvrda od 12.05.2002. potpisana od strane Frane Donadinia u vrijeme kad je nad Štedionicom Mediteran već bio otvoren stečajni postupak, dakle kada isti više nije imao bilo kakvih ovlasti za zastupanje i predstavljanje tužitelja.

Tuženik 2.. nije imao primjedbi na navedeno očitovanje vještaka, a isto tako se nije očitovao, a samim time niti osporio naprijed iznesene navode iz podneska tužitelja od 23. studenog 2004.

Osim naprijed navedenih isprava koje je dostavio uz podnesak od 26. listopada 2004., a za koje je vještak Ankica Pejković u svom očitovanju navela da nemaju utjecaja na rezultata njenog vještačenja, tuženik 2. nije predložio izvođenje bilo kakvih drugih dokaza, a kojima bi isti dokazao svoje navode da je njegovo dugovanje prema tužitelju manje od onoga iznosa duga koji je utvrđen vještvom vještaka Ankice Pejković.

Prema odredbi članka 446. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/91., 73/91., 111/93., 3/94., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01, dalje ZOO), dug se preuzima ugovorom između dužnika i preuzimatelja na koji je pristao vjerovnik.

Nadalje, prema članku 448. stavak 1. ZOO-a, preuzimanjem duga preuzimatelj stupa na mjesto prijašnjeg dužnika, a ovaj se oslobađa obveze.

S obzirom da tuženik 2. Dragan Stupalo nije osporio osnov tužbenog zahtjeva, odnosno nije osporio da je Ugovorom o preuzimanju duga od 20. prosinca 2000. preuzeo dugove koje su dotadašnji dužnici Jerko Rošin, Branko Poljanić i Stipe Čulap imali prema tužitelju po osnovu ugovora o kreditu, a kojim Sporazumom je također određeno i da se tuženik 2. obvezuje platiti tužitelju, u slučaju nepoštivanja rokova otplate određenih tim

ugovorom, i ugovorene kamate od 6% godišnje na iznos neotplaćenog duga, dok je visina dugovanja tuženika 2. prema tužitelju u iznosu od 1.186.882,80 kn s tijekom kamata na pojedinačne iznose utvrđena vještvom vještaka Ankice Pejковиć, čiji nalaz i mišljenje tuženik 2. nije s uspjehom osporio, to je stoga u odnosu na tuženika 2., sukladno navedenim odredbama članka 446. i 448. ZOO-a u vezi s odredbama članka 1065. ZOO-a, sud usvojio tužbeni zahtjev tužitelja pa je radi navedenog i odlučeno kao u točki I. izreke ove presude.

Budući da je, a kao što je to već naprijed navedeno, utvrđeno da su sklapanjem Ugovora o preuzimanju duga od 20. prosinca 2000. prestale obveze Jerka Rošina prema tužitelju, to je stoga, a u smislu odredbi članka 448. stavak 1. ZOO-a, tužbeni zahtjev u odnosu na tuženika 1. odbijen te je stoga odlučeno kao u točki II. izreke ove presude.

Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama članka 154. stavak 1. i članka 155. ZPP-a, uz primjenu odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika koja je vrijedila u trenutku poduzimanja svake pojedine radnje i to:

- Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 91/04, 37/05 i 59/07; dalje OT/1), za radnje poduzete do 11.12.2009.,
- Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 148/09; dalje OT/2), za radnje poduzete od 11.12.2009. do 19.12.2012.,
- Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15, dalje OT/3), za radnje poduzete od 19.12.2012. pa nadalje.

Porez na dodanu vrijednost obračunat je po Zakonu o porezu na dodanu vrijednost (Narodne novine broj 47/95, 106/96, 164/98, 105/99, 54/00, 73/00, 127/00, 48/04, 82/04, 90/05, 76/07, 87/09, 94/09, 22/12 i 136/12), odnosno Zakonu o porezu na dodanu vrijednost (Narodne novine broj 73/13, 99/13, 148/13, 153/13, 143/14, 115/16 i 106/18) i to:

- po stopi od 22% za radnje poduzete do 31.07.2009.,
- po stopi od 23% za radnje poduzete od 01.08.2009. do 28.02.2012.,
- po stopi od 25% za radnje poduzete od 01.03.2012. pa nadalje.

Isto tako potrebno je navesti da su tužitelj i tuženik 1. Jerko Rošin popisali troškove, dok tuženik 2. Dragan Stupalo nije popisao trošak, a sve stranke zastupane su po odvjetnicima kao punomoćnicima.

Tužitelj je u cijelosti uspio s konačno uređenim tužbenim zahtjevom u odnosu na tuženika 2. Dragana Stupala pa stoga, a obzirom na vrijednost predmeta spora u odnosu na tužbeni zahtjev prema tom tuženiku u iznosu od 1.186.882,80 kn, puna nagrada u smislu Tbr. 7. toč. 1. OT/1, OT/2 i OT/3 u tom dijelu iznosi 1187 bodova, a što pomnoženo s vrijednošću boda u iznosu od 10,00 kn iznosi 11.870,00 kn.

Tako je tužitelju kao osnovan priznat trošak za pristup na ročišta od 16.02.2006., 04.04.2006., 30.05.2006. 11.12.2008. i 22.12.2008. u iznosu od po 11.870,00 kn za svako ročište, sukladno Tbr. 9. toč. 1. OT/1, dok mu je za pristup na ročište od 09.05.2006. priznat trošak u iznos od 500,00 kn, sukladno Tbr. 9. toč. 5. OT/1. Na tako priznati trošak u ukupnom iznosu od 59.850,00 kn tužitelju je trebalo priznati i pripadajući PDV po stopi od 22% u iznosu od 13.167,00 kn.

Nadalje, tužitelju je kao osnovan priznat i trošak za pristup na ročište od 19.11.2009. u iznosu od 500,00 kn, sukladno Tbr. 9. toč. 5. OT/1, kao i za pristup na ročišta od 28.01.2010. i 01.04.2010. u iznosu od po 500,00 kn za svako ročište, sukladno Tbr. 9. toč. 5. OT/2, zatim za pristup na ročišta od 18.03.2010. i 06.05.2010. u iznosu od po 11.870,00 kn za svako ročište, sukladno Tbr. 9. toč. 1. OT/2, kao i za sastav podneska od 17.02.2010. u iznosu od 500,00 kn, sukladno Tbr. 8. toč. 3. OT/2, te trošak za sastav žalbe od 05.07.2010. u iznosu od 6.250,00 kn, sukladno Tbr. 10. toč. 1. OT/2, a na koji ukupni trošak iznosu od 31.990,00 kn je tužitelju trebalo priznati i pripadajući PDV po stopi od 23% u iznosu od 7.357,70 kn. Isto tako tužitelju je kao osnovan trebalo priznati i trošak za pristup na ročišta od 03.04.2019. i 18.10.2019. u iznosu od po 11.870,00 kn za svako ročište, sukladno Tbr. 9. toč. 1. OT/3, a na koji ukupni trošak od 23.740,00 kn je tužitelju trebalo priznati i pripadajući PDV po stopi od 25% u iznosu od 5.935,00 kn. Dakle, tužitelju je kao osnovan priznat trošak parničnog postupka u sveukupnom iznosu od 142.039,70 kn.

Tužitelju nije priznat više zatraženi trošak za pristup na ročišta od 16.02.2006., 04.04.2006., 30.05.2006., 11.12.2008. i 22.12.2008. u iznosu od po 4.440,00 kn za svako od tih ročišta budući da se radi o više zatraženim troškovima koji tužitelja ne pripadaju u smislu odredbi Tbr. 9. točka 1. u vezi s Tbr. 7. točka 1. OT/1, a isto tako tužitelju nije priznat ni zatraženi trošak za sastav podneska od 08.07.2008. u zatraženom iznosu od 500,00 kn, budući da se radi o podnesku kojim je tužitelj samo dostavio punomoć u spis pa se stoga, po ocjeni ovog suda, ne radi o trošku koji bi bio potreban za vođenje ovog postupka. Naprijed navedeni nepriznati trošak tužitelja iznosi ukupno 22.700,00 kn te na isti tužitelja ne pripada ni obračunati PDV po stopi od 22% koji iznosi 4.994,00 kn. Nadalje, tužitelju nije priznat ni više zatraženi trošak za pristup na ročišta od 18.03.2010. i 06.05.2010. u iznosu od po 4.440,00 kn za svako ročište jer tužitelja taj trošak ne pripada sukladno Tbr. 9. točka 1. u vezi s Tbr. 7. točka 1. OT/2. Tako nepriznati trošak tužitelja iznosi ukupno 8.880,00 kn te na isti tužitelja ne pripada ni obračunati PDV po stopi od 23% koji iznosi 2.042,40 kn. Isto tako, tužitelju nije priznat ni više zatraženi trošak za pristup na ročišta od 03.04.2019. i 18.10.2019. u iznosu od po 4.440,00 kn za svako ročište jer ga taj trošak ne pripada u smislu odredbi Tbr. 9. točka 1. u vezi s Tbr. 7. točka 1. OT/3. Tako nepriznati trošak tužitelja iznosi ukupno 8.880,00 kn te na isti tužitelja ne pripada ni obračunati PDV po stopi od 25% koji iznosi 2.220,00 kn. Nadalje, tužitelju nije priznat ni više zatraženi iznos PDV-a, zatražen na trošak pristupa ročištima od 03.04.2019. i 18.10.2019., za svako ročište po 697,50 kn više zatraženog PDV-a, odnosno ukupno 1.395,00 kn. Tužitelju nije priznat ni zatraženi trošak sudske pristojbe za žalbu u iznosu od 5.456,30 kn, koji je tužitelj popisao u žalbi od 05.07.2010., budući da u spisu nema dokaza da je tužitelj pozvan na plaćanje takve pristojbe niti da je isti tu pristojbu platio, a isto tako je u međuvremenu nastupila zastara njene naplate. Na kraju valja navesti da je tužitelj u odnosu na sve parnične radnje poduzete do 31.07.2009., kako one koje su mu priznate tako i one koje mu nisu priznate, popisao PDV po stopi od 23%, umjesto po stopi od 22%, pa ga je za tako više zatraženi PDV koji iznosi 825,50 kn također trebalo odbiti. Dakle, tužitelju nije priznat više zatraženi trošak parničnog postupka u sveukupnom iznosu od 57.393,20 kn.

Budući da je tužbeni zahtjev tužitelja prema tuženiku 2. Draganu Stupalo u cijelosti usvojen to je slijedom naprijed navedenog tog tuženika trebalo obvezati da naknadi tužitelju troškove parničnog postupka u ukupnom iznosu od 142.039,70 kn, dok je zahtjev tužitelja za naknadu više zatraženih troškova parničnog postupka u iznosu od 57.393,20 kn trebalo odbiti kao neosnovan, a radi čega je sud i odlučio kao u točki III. izreke ove presude.

Tužbeni zahtjev tužitelja je u odnosu na tuženika 1. Jerka Rošina u cijelosti odbijen pa je stoga tužitelj dužan naknaditi tom tuženiku troškove parničnog postupka. S obzirom na vrijednost predmeta spora u odnosu na tužbeni zahtjev prema tom tuženiku u iznosu od 401.503,65 kn, puna nagrada u smislu Tbr. 7. toč. 1. OT/1, OT/2 i OT/3 u tom dijelu iznosi 500 bodova, a što pomnoženo s vrijednošću boda u iznosu od 10,00 kn iznosi 5.000,00 kn.

Tako je tuženiku 1. Jerku Rošinu kao osnovan priznat trošak za pristup na ročišta od 16.02.2006., 04.04.2006., 30.05.2006., 05.11.2008., 11.12.2008. i 22.12.2008. u iznosu od po 5.000,00 kn za svako ročište, sukladno Tbr. 9. točka 1. OT/1, zatim za pristup na ročište od 09.05.2006. u iznosu od 1.250,00 kn, sukladno Tbr. 9. točka 5. OT/1, kao i za sastav žalbe od 01.06.2005. u iznosu od 6.250,00 kn, sukladno Tbr. 10. točka 1. OT/1 te sastav dvaju obrazloženih podnesaka od 26.05.2006. i 19.12.2008. u iznosu od po 5.000,00 kn za svaki podnesak, sukladno Tbr. 8. točka 1. OT/1. Na tako priznati trošak u ukupnom iznosu od 47.500,00 kn tuženiku 1. je trebalo priznati i pripadajući PDV po stopi od 22% u iznosu od 10.450,00 kn.

Nadalje, tuženiku 1. je trebalo priznati trošak za pristup na ročište od 19.11.2009. u iznosu od 1.250,00 kn, sukladno Tbr. 9. točka 5. OT/1 na koji iznos mu je trebalo priznati i PDV po stopi od 23% u iznosu od 287,50 kn, a što ukupno iznosi 1.537,50 kn.

Isto tako, tuženiku 1. Jerku Rošinu trebalo je priznati i trošak za pristup na ročišta od 18.03.2010. i 06.05.2010. u iznosu od po 5.000,00 kn za svako ročište sukladno Tbr. 9. točka 1. OT/2, zatim pristup na ročišta od 28.01.2010. i 01.04.2010. u iznosu od po 1.250,00 kn za svako ročište, sukladno Tbr. 9. točka 5. OT/2, a na koji ukupni trošak od 12.500,00 kn je tuženiku 1. trebalo priznati i pripadajući PDV po stopi od 23% u iznosu od 2.875,00 kn.

Nadalje, tuženiku 1. je trebalo priznati i trošak za pristup na ročišta od 03.04.2019. i 18.10.2019. u iznosu od po 5.000,00 kn za svako ročište, sukladno Tbr. 9. točka 1. OT/3, a na koji ukupni trošak od 10.000,00 kn je tom tuženiku trebalo priznati PDV po stopi od 25% u iznosu od 2.500,00 kn.

Na kraju, tuženiku 1. kao osnovan trebalo je priznati i trošak sudske pristojbe za žalbu protiv presude P-140/03 u iznosu od 6.250,00 kn te trošak vještačenja u iznosu od 3.000,00 kn, a što ukupno iznosi 9.250,00 kn.

Dakle, tuženiku 1. Jerku Rošinu je kao osnovan priznat trošak parničnog postupka u sveukupnom iznosu od 96.612,50 kn.

Tuženiku 1. Jerku Rošinu nije priznat više zatraženi trošak za pristup na ročište od 09.05.2006. u iznosu od 1.250,00 kn, što s obračunatim PDV-om po stopi od 22% u iznosu od 275,00 kn, iznosi ukupno 1.525,00 kn budući da je to ročište odgođeno prije početka raspravljanja pa stoga tuženiku za pristup na isto pripada nagrada po Tbr. 9. točka 5. OT/1 u kojoj visini mu je ta nagrada i priznata.

Nadalje, tuženiku zbog istih razloga nije priznat više zatraženi trošak za pristup na ročište od 19.11.2009. u iznosu od 3.750,00 kn, što uz obračunati PDV po stopi od 23% u iznosu od 862,50 kn, iznosi ukupno 4.612,50 kn.

Isto tako tuženiku 1. nije priznat više zatraženi trošak za pristup na ročište od 28.01.2010. u iznosu od 3.750,00 kn te za pristup na ročište od 01.04.2010. u iznosu od 1.250,00 kn, što uz obračunati PDV od 23% u iznosu od 1.150,00 kn, iznosi ukupno 6.150,00 kn, sve to obzirom da se u konkretnom slučaju radilo o ročištima koja su odgođena prije početka raspravljanja pa tužitelju za ta ročišta pripada nagrada po Tbr. 9. točka 5. OT/2.

Nadalje, tuženiku 1. nije priznat više zatraženi trošak za pristup na ročišta od 03.04.2019. i 18.10.2019. u iznosu od po 1.100,00 kn za svako ročište, što uz obračunati PDV po stopi od 25% u iznosu od 550,00 kn, iznosi ukupno 2.750,00 kn, a sve to obzirom da tuženiku 1. za ta ročišta sukladno Tbr. 9. točka 1. u vezi s Tbr. 7. točka 1. OT/3, pripada nagrada u visini od 5.000,00 kn za svako ročište, a ne 6.100,00 kn koliko je to tuženik 1. za svako od tih ročišta zatražio.

Na kraju, tuženiku 1. nije priznat ni više zatraženi trošak pristojbe za žalbu protiv presude broj P-140/03 u iznosu od 100,00 kn, obzirom da taj iznos predstavlja iznos opomene koju je tuženik 1. bio pozvan platiti, jer isti dužnu pristojbu nije platio prilikom podnošenja žalbe pa se stoga, po ocjeni ovog suda, ne radi o opravdanom trošku koji je bio potreban za vođenje ovog postupka.

Dakle, tuženiku 1. Jerku Rošinu nije priznat zatraženi trošak parničnog postupka u sveukupnom iznosu od 15.137,50 kn.

Kako je dakle tužbeni zahtjev tužitelja prema tuženiku 1. Jerku Rošinu u cijelosti odbijen, to je slijedom naprijed navedenog tužitelj dužan naknaditi tom tuženiku osnovane troškove parničnog postupka u ukupnom iznosu od 96.612,50 kn, dok je zahtjev tuženika 1. Jerka Rošina za naknadu više zatraženih troškova parničnog postupka u ukupnom iznosu od 15.137,50 kn trebalo odbiti kao neosnovan pa je stoga sud i odlučio kao u točki IV. izreke ove presude.

U Splitu, 10. prosinca 2019.

Dokument je elektronički potpisan:
PAŠKO BAČIĆ

Vrijeme potpisivanja:
10-12-2019
14:49:45

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU
2.5.4.97=#130D48523330383432323937393236
L=SPLIT
S=BAČIĆ
G=PAŠKO
CN=PAŠKO BAČIĆ

Sudac

Paško Bačić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pismeno u četiri primjerka, u roku od 8 dana od dana dostave pismenog otpreda ove presude.

Dna:

- tužitelju po punomoćniku Ivi Staničiću, odvjetniku u Splitu, I. Gundulića 26 A
- tuženiku 1. po punomoćniku Marinu Mrkliću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Mrklić & Partneri j.t.d. Split, Klaićeva poljana 1
- tuženiku 2. po punomoćniku Ivici Parlovu, odvjetniku u Splitu, Varaždinska 2 B
- u spis

Broj zapisa: 17892-22e20

Kontrolni broj: 00ac5-cd9a4-9fdf9

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=PAŠKO BAČIĆ, L=SPLIT, O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.